

Stuart MacBride

*De vermisten en
de doden*

Thriller

ISBN 978-90-225-7543-7
ISBN 978-94-023-0496-1 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Missing and the Dead*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Publishers
Vertaling: Pon Ruiter en Annemie de Vries
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Pim Vuik
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Stuart MacBride
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Dit boek is fictief. Elke verwijzing naar bestaande mensen, levend of dood, ware gebeurtenissen en bestaande bedrijven, organisaties en lokaties is bedoeld om te komen tot een zo authentiek en realistisch mogelijk verhaal. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen komen voort uit de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. In het laatste geval berust elke gelijkenis met de realiteit op toeval. De enige uitzonderingen hierop zijn de personages Dean Scott, Syd Fraser en Tony Wishart – die hun uitdrukkelijke toestemming hebben gegeven om in deze uitgave te worden gefictionaliseerd – en Hector, de geest die in het politiebureau van Banff huist, die daartoe geen toestemming heeft verleend. Het gedrag, de achtergronden en de karaktertrekken van deze personages zijn bedacht om het verhaal te dienen en komen niet noodzakelijkerwijs overeen met die van de bestaande personen. De tekst op het bordje bij het Tarlair Openluchtzwembad is in deze uitgave opgenomen met dank aan de gemeenteraad van Aberdeenshire.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opgedragen aan de dappere niksnutten en zatlappen die
de politie van Grampian tot de geweldige club hebben gemaakt
die ze geweest is*

Rennen

1

Sneller. Scherpe bladeren slaan langs haar oren, kale takken en struiken graaien naar haar enkels als ze de volgende tuin in struikelt. Haar adem sliert achter haar aan. Blote voeten brandend op het hard bevroren gras.

Hij komt dichterbij, schreeuwend en brekend en vloekend door de heggen in het halfduister achter haar. Steeds dichterbij.

O god.

Ze klautert over een hoog houten hek. Een regen van rijp daalt neer. Een scherp scheurend geluid en een flard van haar zomerjurk blijft achter. De zandbak schiet omhoog en slaat de adem uit haar longen.

Nee.

Niet zo.

Niet plat op haar rug in de tuin van een ander.

Boven haar verschuift de kleur van de hemel van vuilgrijs naar een donker, goor oranje. Kleine lichtjes knipperen erlangs – een vliegtuig dat naar het zuiden vliegt. Het geluid van een radio komt uit een open keukenraam. De rokerige walm van een open haard. Een klein kind dat gilt dat het nog niet moe is.

Overeind!

Ze krabbelt op. Over het glibberig bevroren gazon. Haar schoenen is ze al tig tuinen geleden kwijtgeraakt. Ladders en scheuren in haar panty, gelakte teennagels aan smerige voeten. Haar longen branden bij elke ademtocht, wolken mist om haar hoofd.

Lopen.

Naar de andere kant, net als de achterdeur opengaat en een man naar buiten komt, een kop thee in zijn hand. Mond valt open. 'Hé! Wat ben jij daar...'

Ze blijft niet staan, buigt haar hoofd diep voorover en ploegt een dichte coniferenhaag in. Takken schrapen langs haar gezicht. En felle pijn in haar kuit.

LOPEN.

Als hij haar te pakken krijgt, is het gebeurd. Dan sleept hij haar mee naar het duister. Dan sluit hij haar op, ver van de zon en de wereld en de mensen die van haar houden. Alleen maar ellende.

Ze is door de haag heen.

Een vrouw zit op haar hurken op het gazon, naast een borderterriër. Ze heeft een blauw plastic zakje om haar hand, als een want, en wil net een dampend bruin hoopje oppakken. Opengesperde ogen, wenkbrauwen ver omhoog. Starende blik. 'Jee zeg. Ben je...'

Zijn stem schalt door de schemering. 'Kom hier, jij.'

Niet blijven staan. Nooit blijven staan. Laat je niet pakken.

Niet nu.

Niet na alles wat ze heeft meegemaakt.

Het is niet eerlijk.

Ze haalt diep adem en rent verder.

'Godsamme!' Logan werkte zich door een dikke heg heen, kwam in de volgende grote tuin uit en bleef wankelend staan. Spuwde bitter smakende stukjes groen uit, die net zo roken als luchtverfrisser met dennengeur.

Een vrouw die net de poep van haar hond in een zakje wilde doen keek hem geschrokken aan.

'Welke kant op?'

De hand in het zakje kwam trillend omhoog en wees naar het hek van de bureu.

Heel fijn.

'Bedankt.' Logan drukte op de knop en begon te draven. 'Zeg tegen Biohazard Bob dat hij naar Hillview Drive gaat, het is...' Hij klauterde over de bovenkant van een soort schuurtje heen, met zijn schoenen wegglijdend over het bevroren plastic. Door naar een smal stenen muurtje. Erop. Tuurde uit over een lappendeken van tuinen, soms donker, soms badend in het licht van lampen. 'Op de hoek van Hillview Terrace.'

De stem van inspecteur Steel kwam knarsend uit het luidsprekertje van zijn walkietalkie. 'Heb je die trut nou nog niet te pakken?'

'Hou even op, ja, Het is... Oeps.' Een bult. Molenwiekend met zijn armen. Bleef toen half voorovergebogen hangen op een hek, met twee meter onder zich een stuk moestuin met spuitjes.

'Wat heb ik nou gezegd? Maak er geen puinhoop van, hè?'

Blablabla.

Tuinen voor, achter en rechts van hem, tot aan de volgende straat. Ze was nergens te zien. 'Waar zit je, verdomme?'

Daar. Ze werkte zich net door een paar lijsterbessen en essen heen. Aan de andere kant was weer een heg. Nog twee tuinen en ze was bij de straat.

Oké.

Hij drukte weer op het knopje. 'Geef even door...' Zijn linkerschoen schoot weg langs de muur. 'Aargh!' Hij donderde voorover door de donkergroene stelen, kleine groene bommetjes schoten alle kanten op, en hij landde met een smak op de bevroren grond. 'Agent neer.'

'Jezus, wat is er...' De stem van Steel viel even weg. 'Moet ik een arrestatie-eenheid en een ambulance sturen?'

'Gah.' Hij krabbelde weer overeind. Geplette spruiten plakten aan zijn kleren. 'Agent weer overeind.'

'Ben je me aan het besode...'

De walkietalkie verdween in zijn zak en hij trok een sprintje naar de schutting. Klauterde eroverheen, terwijl Steel in haar eentje doorging met schelden.

In tien grote stappen de volgende tuin door, over een buxushaag heen, en nog een muurtje.

Ze had moeite met een rozenhaag. De lange met dorens bezette takken haakten zich in haar blauwe zomerjurk en trokken bloederige rode strepen over haar armen en benen. Blond haar raakte verstrikt.

'Jij daar! Staan blijven!'

Nee. Toe nou. Nee, nee, nee...

Logan landde in de tuin.

Ze wrong zich los en verdween in de richting van het laatste huis. Haar haar bleef hangen. Nee, geen haar. Een *pruik*.

Hij sprintte verder. Sprong. Bijna hoog genoeg. Door de ligusterheg aan de andere kant, hoofd naar voren. Struikelde.

Weer overeind.

Daar!

Bij het hekje kreeg hij haar met een rugbytackle te pakken. Zijn schouder knalde tegen de onderkant van haar rug en ze sloegen beiden tegen het grind. Scherpe steentjes boorden zich in zijn knie en zij. De lucht van stof en kat kolkte omhoog.

En ze GILDE. Geen woorden, alleen maar een hoog gekrijs, gezicht rood, speeksel vliegend, ogen als stukken graniet. Stoppels te zien door de dikke laag pancake op haar opengehaalde wangen. Adem een zure grijze wolk in de koude lucht. Handen tot vuisten gebald, rammend tegen Logans borst en armen.

Een vuist vloog richting Logans gezicht en hij pakte hem beet. 'Kappen. Ik arresteer je op grond van...'

'VERMOORD JE!' De andere hand klemde zich om zijn keel en begon te knijpen. Nagels boorden zich in zijn huid, scherp en pijnlijk.

Sodemieter nou gauw op. Logan haalde zijn hoofd naar achteren en knalde het toen naar voren. *Krak!* Recht op haar neus.

Ze kreunde en liet los. Druppels bloed spatten tegen zijn wang, warm en nat.

Hij greep haar pols beet, boog die naar achteren tot de hand onder een hoek van negentig graden ten opzichte van haar arm stond en drukte door.

Ze hield op met worstelen en zoog sissend van de pijn haar adem naar binnen. Haar adamsappel bewoog op en neer. Het rood droop langs haar lippen. 'Laat me *los*, eikel.' Niet de stem meer van een vrouw, maar met elk woord lager. 'Ik heb niks gedaan.'

Logan pakte zijn handboeien, klikte er een vast en gebruikte de andere om bij de verbogen pols te komen.

'Waar is Stephen Bisset?'

'Help! Ik word verkracht!'

Nog even doordrukken. 'Ik vraag het niet nog een keer. Waar is hij?'

'Aaaagh. Je breekt mijn pols. Hou op. Ik heb...'

Nog even doordrukken.

'Oké. Oké. Jezus...'. Een diepe ademhaling door op elkaar geklemde tanden, rood van het bloed. Toen een grijns. 'Die ligt dood te gaan. Helemaal alleen, in het donker. Dood! En daar kun jij niks aan doen.'